

Nacional

Un laboratori especialitzat en robòtica assistencial

Es farà a Barcelona en un moment en què els robots són habituals en molts hospitals

Els verds, nous reis del concurs de castells

Van aconseguir destronar la colla Vella de Valls a Tarragona en una jornada trepidant

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC i Junts, en la recta final

FET • Aragonès i Turull tenen una breu trobada al matí que no produeix cap canvi
MÉS • ERC reitera que la proposta de Junts “no és seriosa” i l’insta a prendre una decisió
FI • Tots els focus es dirigeixen ara a Junts i la consulta a la militància

Emma Ansola
BARCELONA

La coalició entre ERC i Junts podria tenir les hores comptades. Una breu trobada ahir al matí abans del Concurs de Castells a Tarragona ha estat l'únic contacte entre el president Aragonès i el secretari general de Junts, Jordi Turull, per aconseguir salvar el govern. ERC es manté ferma i rebutja la proposta plantejada divendres per Junts. Fonts dels republicans asseguren que no ha variat res i, per tant, reiteren que la proposta “no és seriosa” i tornen a assenyalar que la decisió correspon a Junts. “Són ells els que han de decidir si són oposició o govern”, han repetit des que dimarts van plantejar una qüestió de confiança al president Aragonès.

Per la seva banda, Junts s'ha mantingut en silenci al llarg de tot el cap de setmana, i avui tots els focus estaran instal·lats en la reunió que mantindrà al llarg del matí l'executiva per decidir el següent pas després de la nul·la resposta del soci de govern. En aquest escenari, Junts haurà de fer pública la pregunta que traslladarà a la seva militància per tal de decidir si abandonen o no el govern de coalició. La consulta està prevista que se celebri els dies 6 i 7 d'octubre.

En aquest escenari, la commemoració dissabte del cinquè aniversari de

Les frases

“Com cal interpretar que portaveus polítics titllin de tarat qui defensa el mateix que ells defensaven fa cinc anys?”

“Hi ha una estratègia de fa anys que pretén arraconar i ridiculitzar l'independentisme de confrontació?”

Carles Puigdemont
PRESIDENT A L'EXILI

l'1-O no va ajudar a acostar posicions.

Puigdemont replica

Ben al contrari: l'escridassada i els xiulets que van rebre importants dirigents republicans, com l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell, han elevat encara més la tensió fins al punt que ahir mateix el president Carles Puigdemont va haver de reaccionar des de les xarxes socials. “La xiulada a la presidenta Carme Forcadell no em va agradar. No perquè el fet d'estar a la presó (com nosaltres a l'exili) ens hagi d'estalviar la crítica, sinó perquè ella va tenir la valentia d'anar a un acte incòmode per al seu espai polític i va donar la cara”, afirmava. Puigdemont assegurava que calia mostrar-se agraït amb qui té “la generositat d'assistir a un acte en què sap que hi haurà gent descontenta,

Les dates

06.10.22

Junts té previst consultar la militància sobre la permanència en el govern.

17.05.21

ERC i Junts van signar l'acord de govern que ara s'ha fet miques.

jo ho respecto i ho aplaudeixo.” El president a l'exili també es va referir a la crisi amb ERC i, sense fer-ho explícit, la va acusar de tenir “una estratègia de fa anys que pretén arraconar, estigmatitzar i, si cal, ridiculitzar l'independentisme de confrontació”.

La història del desacord
ERC i Junts es podrien trobar en la recta final per trencar una coalició de govern que ja va néixer desencainada el 17 de maig del 2021.

Aquell dia, l'ara president, Pere Aragonès (ERC), i el llavors secretari general de Junts, Jordi Sánchez, presentaven un acord de govern que ja llavors evitava concretar un full de ruta o una estratègia conjunta pel que fa a l'eix nacional. Així ho admetien els protagonistes, amb el compromís de continuar-hi treballant.

Van optar per governar plegats, estructurar el govern i repartir-se les conselleries.

Aquelles discrepàncies de fa any i mig, molt centrades en el paper que havia de tenir precisament el Consell de la República en el projecte cap a la independència, continuen sent les mateixes, però agreujades per una política de desgast que han practicat les dues formacions, fins que la batalla ha esclatat en el si del govern amb el cessament del vicepresident Jordi Puigneró.

Junts ha marcat una prudència extrema durant aquests darrers dos dies pel que fa al resultat de les últimes trobades entre Aragonès i Turull per sortir de l'atzucac. Cap dels dos sectors ha volgut donar detalls de si existeix un cert acostament fins que aquest matí se celebren les executives. El silenci obliga a marcar una certa prudència que la lògica enterra, atès que els problemes entre les dues formacions són els mateixos que fa un any i mig. En aquest escenari, el que està en joc ja no és la continuïtat de la coalició de govern entre ERC i Junts, sinó qui farà el pas, si Junts marxarà del govern o serà el president de la Generalitat qui el farà fora.

Aragonès continua considerant que la proposta que els va fer arribar Junts és inassumible. Entre altres motius, perquè el cessament de Puigneró és ir-

Aragonès i el portaveu d'ERC, Josep Maria Jové, i el de Junts, Albert Batet, en el debat de política al Parlament ■ EFE

reversible, fruit de la falta de confiança demostrada per Junts, assenyalen. A més a més, els problemes que fa un any i mig van im-

L'acte del cinquè aniversari de l'1-O ha accentuat la trencadissa

pedir la unitat estratègica que ara Junts reclama continuen enquistats.

Els de Puigdemont enarboren l'acord de govern signat el maig del 2021, en què s'apostava per la crea-

ció d'una unitat estratègica amb un nucli de poder que tracés el full de ruta i en què el Consell de la República no només hauria d'estar representat, sinó que hi tindria un paper destacat. Una condició que ara es manté més viva que mai després que dissabte al vespre el mateix president Puigdemont tanqués l'acte del cinquè aniversari de l'1-O reivindicant precisament el paper de l'entitat.

ERC i la CUP s'hi van negar llavors perquè consideraven que el Consell estava massa empeltat de membres de Junts, amb

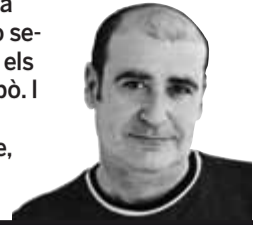
L'APUNT

Com es pot, com se'n sap o com convé

David Brugué

Els ciutadans comencem a estar-ne farts. S'han complert cinc anys de la màxima mobilització social del segle –va ser així, i ho sentim, Alejandro i Inés– i l'aniversari coincideix amb una crisi de govern de cavall. Tots tenen raó i posseeixen la veritat. ERC i Junts. Però també la CUP, el PSC o els Comuns. El problema és quan confons la teva veritat amb la realitat. Tots sa-

bem que una mateixa situació cadascú la interpreta com pot, com sap o com li convé. Probablement no serà la veritat absoluta, però sí que hi ha una realitat: els ciutadans ens vam creure que el 2017 anava de debò. I resulta que no. Que era un experiment (amb grans costos per a molts). No s'estranyin si, com dissabte, els xiulen. S'ho han guanyat. I si perden, tampoc.

Puigdemont des del seu càrrec de president, càrrec que encara ocupa.

Republicans i anticapitalistes van estripar les cartes de la negociació aduïnt, a més a més, que, tot i que es tractava d'un organisme molt poc transversal, tampoc aconseguia concretar un full de ruta factible més enllà de l'aposta de Junts per una política de confrontació amb l'Estat espanyol sota la bandera del mandat de l'1-O que la formació considera plenament vigent. Aquest segon aspecte també es va posar en evidència dissabte passat,

quan Puigdemont sentenciava que el referèndum de l'1-O continua sent "vàlid" i que ja no calia tornar a votar.

Aquesta estratègia de Junts i el Consell xoca totalment amb la d'ERC, que tot just dimarts passat anunciava a través del president Aragonès en el debat de política general la proposta de treballar una llei de claredat per tal d'establir els mecanismes i les condicions d'una consulta i pactar-los amb l'Estat, amb l'objectiu final de poder celebrar un referèndum. Tanmateix, la mesura no va rebre prou suport

en el debat –només hi va obtenir els vots favorables dels comuns– i va decaure. El PSC, a qui anava dirigit l'envit després que fossin els primers a proposar-ho amb Miquel Iceta de primer secretari, també hi va votar en contra.

Si Junts deixa l'executiu, ERC haurà de decidir com governarà tenint en compte que només disposa de 33 diputats. El PSC i els comuns s'han ofert repetidament a aprovar els pressupostos, però en un escenari d'eleccions municipals el cost podria ser molt elevat, tant com anar a eleccions. ■

Trencadissa enmig del judici a la mesa del Parlament

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) jutja a partir de dimecres l'ex-president del Parlament Roger Torrent i els diputats de JxCat i ERC que formaven part de la mesa de la legislatura passada. Serà el segon cop que membres d'aquest òrgan parlamentari seuran al banc dels acusats per desobediència al Constitucional.

Torrent i els membres de la mesa estan acusats de desoïr els advertiments del Tribunal Constitucional que impedièren tramitar dues reso-

lucions a favor de l'autodeterminació i de reprovació de la monarquia, amb les quals l'independentisme pretenia donar resposta política a la sentència del procés, el novembre del 2019. És, per tant, la segona vegada que una mesa del Parlament acaba al banc dels acusats: la desobediència al TC en la tramitació de les lleis del procés ja va costar penes d'entre 8 i 20 mesos d'inhabilitació als companys sobiranistes de l'expresidenta de la cambra catalana Carme Forcadell.

La Fiscalia Superior de Catalunya demana un any i vuit mesos d'inhabilitació, a més de 30.000 euros de multa, a l'ara conseller d'empresa, Roger Torrent, i als exdiputats de JxCat Eusebi Campdepadros –actual secretari de Relacions amb l'Administració de Justícia de la Generalitat– i Josep Costa. Per a Adriana Delgado, que tan sols va participar en una de les tramitacions, la fiscalia demana un any i quatre mesos d'inhabilitació i 24.000 euros de multa.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La “minoría” que irrita l'Estat

VEU • Un relator especial de l'ONU ja va descriure el 2020 discriminacions contra la “minoría catalana” en el tracte de la llengua o en la repressió del procés, cosa que va provocar furibundes rèpliques de l'Estat **QUEIXA** • Va instar a canvis legals per exemple en la sedició i va alertar d'un “augment perceptible del discurs d'odi” el 2017, fins i tot agressions a què les autoritats no van respondre

Òscar Palau
BARCELONA

En la ja nodrida llista de pronunciaments d'institucions internacionals sobre el procés sobiranista, n'hi ha un que ja avançava fa dos anys i mig algunes conclusions a què fa poques setmanes arribava també el comitè de drets humans de l'ONU sobre la vulneració de drets fonamentals a independentistes, un text que en el seu dia va passar força desapercbut perquè es va emetre just en els mateixos dies en què va esclatar la pandèmia a Catalunya, però que alguns juristes mantenen que en el futur podria ser important per als interessos del país en el partit que es juga a l'exterior sobre el conflicte polític. Es tracta del reconeixement que el poble català és una minoria dins l'Estat espanyol, d'entrada des del punt de vista lingüístic però amb derivades més enllà, que l'ONU va fer explícit en un informe específic del seu relator especial sobre les minories, el canadenc Fernand de Varennes, i que va irritar els aparells estatals profundament, segons exposava el professor de la URV i expert en dret internacional, Alfonso González Bondia, en l'última Universitat Catalana d'Estiu.

“El seu informe fa una anàlisi molt àmplia i formula un conjunt de recomanacions i observacions que no van agradar gens a Espanya”, constatava, com va quedar clar en la dura rèplica que va proferir l'Estat a unes conclusions en què el relator es referia en tot moment a la “minoría catalana” per recollir discriminacions lingüístiques, delictes d'odi o fins i tot vessar dubtes sobre la repressió als líders del procés. “L'Estat espanyol està desprestigiant el mecanisme, creat per ell mateix, per desautoritzar l'informe del relator”, lamenta el professor.

Diversos tractats, com el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics del 1966 –el mateix pel qual el comitè de drets humans ha donat ara la raó a quatre expresos polítics a qui la justícia espanyola va treure l'acta de diputat–, recullen la necessitat de protecció dels drets de les minories ètniques, religioses i lingüístiques, uns drets que també contemplava i ampliava la resolució 47/135 de l'Assemblea General de l'ONU presa per consens el 1992. “I drets vol dir un seguit d'obligacions jurídiques als estats signants”, remarca González Bondia. Entre ells, així, s'obliga a protegir la identitat nacional o ètnica de

Varennes, en la visita del gener del 2019 a l'Estat en què es va reunir amb múltiples institucions i autoritats, com el llavors conseller Alfred Bosch ■ TWITTER ALFRED BOSCH

les minories, el dret a gaudir la seva cultura, a participar efectivament en l'adopció de decisions que les afectin a nivell nacional o a establir contactes pacífics amb altres membres del seu grup. A fi de vetllar-hi, el 2005 l'ONU va crear la figura del relator especial sobre drets de les minories, que el 2007 es va reforçar amb un fòrum que es reuneix un cop l'any per avaluar els casos. La feina del relator, així, és visitar estats i fer informes per analitzar el compliment d'aquests drets.

Aquest és el cas de l'informe citat sobre l'Estat espanyol, que es va redactar arran de la visita de Varennes el gener del 2019 i que va presentar el març del 2020 davant del Consell dels Drets Humans, amb les al·legacions d'Espanya incloses, i que d'entrada no ha de tenir més recorregut intern, tot i que pot ser útil per a les anàlisis periòdiques que fa l'òrgan o com a argument davant de qualsevol altre ens de les Nacions Unides o un tribunal internacional. D'entrada, Varennes reconeix el català, el basc i altres grups lingüístics com a “minoría” perquè constitueixen menys

de la meitat de la població de l'Estat, segons la definició que ell mateix fa del terme, si bé no n'hi ha una d'oficial explicitada en cap document perquè no s'ha pogut consensuar. “Es fa expressament, perquè com més ambigua és una norma més fàcil és que els estats signin un tractat, i alhora que després mirin d'escapolir-se del seu compliment”, puntualitza González Bondia. En tot cas, això ho aprofita en les al·legacions l'Estat, que es posa a la defensiva per expressar el seu “desacord” i de fet atacar l'informe sense pietat per la seva “extrema simplicitat”, perquè prescindeix “absolutament del context de la història” i “comporta el risc d'arribar a conclusions absurdes”. I perquè “no aclareix el valor afegit que el concepte de minoria aporta a la protecció dels drets humans”, afirmació que mostra la por implícita que les seves nacions històriques rebin aital reconeixement. Però és que encara va més enllà, fins al punt de negar l'existència d'una cultura castellana preeminent i assegurar que “no existeix una majoria com a ens diferenciat de les mi-

Què és una minoria? El punt clau de si Catalunya es pot acollir al dret internacional en aquest aspecte rau en definir què és una minoria, fet que no queda clar en cap tractat i que des de l'entorn de l'ONU ha estat objecte de fins a tres grans teories, totes molt àmplies, el 1977, el 1985 i el 2019. Aquesta última, en tot cas, realitzada per l'actual relator Fernand de Varennes, diu que una minoria és qualsevol grup de persones que “constitueix menys de la meitat de la població en tot el territori d'un Estat, els membres de la qual comparteixen característiques comunes de cultura, religió o llengua, o una combinació d'alguna d'aquestes”.

nories que esmenta el relator”, sinó que és “una suma d'aquestes anomenades minories i moltes altres”. “Els membres de les minories són membres de la majoria”, remata la rèplica, que assegura a més que els individus “sumen múltiples identitats”. L'Estat espanyol, corol·la, no més està disposat a reconèixer com a minoria la comunitat gitana.

El relator havia lloat Espanya definint-la com un estat “unitari altament descentralitzat”, en què les comunitats han contribuït “en gran mesura a una participació política més efectiva de les minories més importants del país, com la basca, la catalana i la gallega”, i han proporcionat mitjans “per reconèixer i aplicar” els seus drets en esferes com l'idioma o la cultura. Això sí, criticava tot seguit que les qüestions de drets humans amb relació a aquestes minories “a vegades semblen una assignatura pendent”, en al·lusió per exemple als

L'Estat nega a la rèplica la preeminència de la cultura castellana i diu que està format per una “suma de minories”

“continus desafiaments” a aspectes com la llengua en l'educació.

A partir d'aquí, Varennes no s'està d'entrar en els esdeveniments polítics del 2017 a Catalunya, dels quals constata que va rebre informes “que donen compte d'un augment perceptible del discurs d'odi, el vilipendi, les amenaces físiques i fins i tot les agressions contra membres de la minoria catalana”. Davant d'això, lamenta, “les autoritats no estan reaccionant prou ni estan iniciant actuacions judicials” i contribueixen així a crear “una atmosfera de creixent intolerància contra les minories i d'exaltació nacionalista”. El relator, en aquest sentit, constata en la minoria catalana una “considerable desconfiança vers la policia”, i conclou que hauria de ser prioritari “que s'investiguin, enjudicïn i castiguin amb més eficàcia” els presumptes casos de discurs d'odi a les xarxes i els mitjans de comunicació. A més, suggeria fins i tot una “revisió exhaustiva” dels llibres de text escolars a l'Estat per “incorporar exposicions més inclusives i positives de la diversitat”, i recomanava al govern espanyol campanyes de conscienciació per donar valor a la diversitat de cultures, idiomes i religions a fi de con-

trarestar la intolerància. “Cap nota al peu proporciona les dades dels informes en què es basa el relator per fer aitals afirmacions”, era la rèplica de l'Estat, per a qui “no resulta acceptable” que l'informe reculli fets de “veracitat no contrastada”.

En la mateixa línia, el relator també mostrava ja la seva “greu preocupació” per les restriccions imposades a figures polítiques i manifestants “pertanyents a la minoria catalana”, així com per les “acusacions penals” formulades en contra. Segons ell, tots aquests processos van sorgir de “l'expressió de les opinions” de la citada minoria sobre la seva participació a l'entitat política que constitueix Espanya, i recordava que les minories tenen dret a expressar “lliurement i pacíficament” la seva opinió respecte a la política de l'Estat. En aquest punt, ja recomanava al govern espanyol que revisi el delictes de sedició per garantir que no criminalitza injustament “actes de desobediència civil pacífica” o imposa “castigs desproporcionats”. A més, l'instava a complir “el principi de legalitat i certesa” en l'atribució de delictes, amb relació a suposades ofenses que podrien

contravenir els estàndards de drets humans. Igualment, insistia que l'informaven que havia crescut un “discurs d'odi” com a resultat dels fets, ja que titllaven aquesta minoria “d'amenança” i de “traïdors” a qui calia tractar “amb severitat, de vegades emprant un llenguatge violent”. “Espanya té l'obligació jurídica de protegir els drets humans de les minories, inclosa la catalana”, és la demolidora conclusió del relator, que fa especial referència a l'expressió política (article 19 del Pacte Internacional pels Drets Civils i Polítics), a la llibertat de reunió pacífica i d'associació (21 i 22) i a la participació en la vida pública (article 25, el que el comitè de drets humans ha vist vulnerat en el dictamen recent). Al final, això sí, expressa la seva satisfacció per la voluntat del govern espanyol de comprometre's amb “el diàleg, la cooperació i l'acció” per millorar les polítiques envers els drets de les minories.

La rèplica de l'Estat és igualment demolidora, titllant “d'inacceptables” les conclusions. “El relator s'atreveix a insinuar, sense aportar cap prova, que la pertinença a una suposada minoria catalana ha tin-

gut alguna influència en la sentència del Tribunal Suprem del 14 d'octubre del 2019”, denuncia, mentre li retreu que “ni s'ha molestat a justificar mínimament” l'acusació. Fins i tot l'acusa de desconeixement de la causa, de “tergiversar” altres declaracions de procediments especials per “donar versemblança” a la seva tesi i de “forçar” la catalogació de minoria per poder introduir la qüestió en la seva anàlisi, quan n'hauria de quedar “clarament al marge”. “En aquest procés

El relator suggeriria revisar els llibres de text escolars a l'Estat per combatre la intolerància a les minories

s'han jutjat fets, no idees ni ideologies”, subratlla, mentre defensa la sentència del Suprem per sedició, malversació i desobediència, i recorda que els polítics independentistes “sempre han gaudit” i encara gaudeixen del dret a “expressar i defensar” les seves idees.

Els greuges lingüístics
En un segon gran bloc, Varen-

nes també alerta dels greuges lingüístics a les comunitats històriques, i expressa la seva preocupació per la “desconnexió” entre la condició d'idiomes cooficials i “el grau en què realment s'utilitzen i s'aplica la legislació”, posant-hi l'exemple de jutges i policies, que “no estan subjectes a cap requisit de coneixement d'un idioma oficial”, fet que dona lloc a “queixes, frustració, desafortunats malentesos o discriminació en l'accés als serveis públics”. En aquest sentit, suggereix canvis legislatius per garantir l'ús d'una llengua cooficial a la justícia. A més, reclama més impuls i reconeixement de la llengua de signes, tant la catalana com la castellana. La rèplica de l'Estat és igualment reveladora, ja que recorda el “deure” que imposa l'article 3.2 de la Constitució de conèixer el castellà, i al·lega les “iniciatives” impulsades entre els cossos policials per conèixer també les llengües cooficials, mentre posa en dubte que hi hagi “queixes” o “frustració” per aquest motiu. A més, recorda que l'ús de les cooficials està “permès” en els procediments judicials, tot i que admet que no sempre, ja que se n'exceptuen els casos

en què “es manifesti oposició per alguna de les parts” o generi “indefensió contrària al principi de tutela efectiva”.

Pel que fa a la situació a l'ensenyament, Varennes assegura que és “particularment delicada i difícil”, ja que el fet que siguin competències de les comunitats ha donat a lloc a reclamacions que els idiomes cooficials no s'estan utilitzant en la mesura que caldria, si bé també a altres en sentit contrari. En aquest sentit, recorda la sentència que imposava el 25% de castellà i alhora els informes de la Unesco que lloen el model d'immersió a Catalunya, per la qual cosa recomana a les autoritats espanyoles que “revisin” qualsevol mesura que pugui reduir la proporció de càrrega lectiva que s'imparteix en català a l'escola pública. Davant d'això, Espanya es defensa dient que és “molt elevat” el seu compliment de la Carta de Llengües Minoritàries, i que sempre ha expressat la voluntat d'avançar “en la línia” de la seva protecció. Tot i això, torna a renyar el relator perquè “sembla oblidar” en l'anàlisi “el valor de la llengua comuna com a instrument de participació a la comunitat política”. ■

Dijous 13 d'octubre a les 20:00h

Sopar col·loqui

Convidat:

Carlos Castillo

Arquebisbe de Lima i Primat del Perú

“Present i futur d'una Església com a Hospital de Campanya”

Presenta l'acte el teòleg i professor, company d'estudis de Mons. Castillo, Xavier Morlans.

Claustre de la Parròquia de Santa Anna de Barcelona

Per inscripcions podeu enviar un correu electrònic a info@tribunajoancarrera.cat i us facilitarem el formulari. Preu: 30€. La Fundació Tochete col·labora amb l'acte i oferirà gratuïtament el sopar. El preu del menú (30 €) es dedicarà íntegrament a donatiu per a l'Hospital de Campanya de la Parròquia de Santa Anna.

TRIBUNA
JOAN CARRERA

EL PUNT AVUI+

Els subscriptors d'EL PUNT AVUI+ tenen places reservades. Podeu telefonar al 972 186 445.